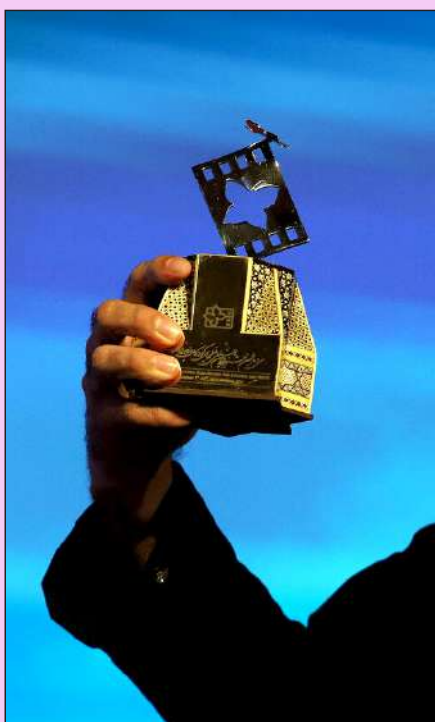

می توان به تحولات سینما و جشنواره کودک امیدوار بود

جبارآذین | مدرس و منتقد سینما و تلویزیون

فیلم‌هایی برای کودکان و یا درباره کودکان می‌ساختند، لیکن این حرکت، مستمر نبود و نتوانست به احیای سینمای کودک یاری رساند. با این اوصاف و سپرده شدن اداره و امور سینمای کشور و بنیادسینمایی فارابی به عنوان بازوی توانا و اجرایی سازمان سینمایی و متولی سنتی برگزاری جشنواره کودک و نوجوان به گروهی جدید در دولت سیزدهم که توجه به علم، ایمان، تخصص و عدالت، از مهم‌ترین اهداف و برنامه‌های آن عنوان شده است، این انتظار وجود داشت که گردانندگان و مدیران جدید سینما، به مدد متخصصان و سینماگران ویژه و کاردان تولید آثار کودکان و بررسی و تحلیل و آسیب‌شناسی علمی سینمای کودک در جلسات کارشناسی با حضور خبره‌ها، کارشناسان، صاحب‌نظران و منتقدان متعهد و رسانه‌ای‌های فعال، خود را به دانش و تجربه بیشتر مجهز کرده و با اهداف والا و به کارگیری هنرمندان و مدیران توانا و کاربلد و متخصصان برگزاری جشنواره به کمک سینما و جشنواره کودک بیایند و به احیا و تحول آن قیام کنند، ولی برگزاری کم رونق جشنواره سی و پنج، امیدها را چندان بارور نکرد و اشکال‌های فراوان اجرایی، کیفیت ضعیف برخی فیلم‌ها از نظر ساختار هنری و سینمایی و مضمون و محتوای شایسته و انتخاب‌های غیرحرفه‌ای و کارشناسی نشده هیات‌های انتخاب و داوری و گزینش نامناسب مجریان و مدیران بخش‌های مختلف جشنواره و در راس آن‌ها نبود یک تیم قوی روابط عمومی

جشنواره بین‌المللی کودک و نوجوان ایران، قدیمی‌ترین جشنواره سینمایی کشور است و از معتبرترین جشنواره‌های سینمایی جهان محسوب می‌شود. این جشنواره روزگاری جایگاهی شاخص در سینمای جهان، ایران، جامعه، خانواده‌ها و کودکان و نوجوانان داشت و جریان تولید و پخش آن در کنار روند و رونق تولیدات سینمایی، قدرتمند و با استقبال عمومی روبرو بود و به هنگام اکران فیلم‌های کودکان و نوجوانان در سینماهای ویژه این نوع آثار، علاقه‌مندان نوجوان و کودک، همراه خانواده‌های خود با اشتیاق، برای تماشای فیلم‌ها صف می‌بستند. سازندگان فیلم‌های کودک و نوجوان با علاقه و حمایت مسئولان و مدیران سینما و رضایت مخاطب به تولید آثار مورد نیاز و توجه و سلیقه قشرهای یاد شده که آینده‌سازان ایران فردا هستند، می‌پرداختند و بخشی قابل توجه از افتخار آفرینان و جایزه‌آوران فیلم‌های ایرانی در دنیا، فیلم‌های کودکان و نوجوانان بودند و ...

اما سینمای کودک به تبع کلیت سینمای ایران و فرهنگ و هنر کشور، متأثر از کج روی‌ها، منافع‌گرایی‌ها و بازی‌های سیاسی دولت‌های مختلف در سال‌های گوناگون و سطحی و بازاری‌سازی، به مرور از ریل سینمای کشور خارج و به حاشیه رانده شد و تا چند سال بعد نتوانست، قد بلند کرده و قدرتمند به حیات خود ادامه دهد و در هر دوره برگزاری جشنواره فیلم کودک و نوجوان، آب رفت و کوتاه شد؛

خود برای برگزاری خوب، جذاب و تاثیرگذار این جشنواره زحمت خود را کشیدند، اما چون این تلاش‌ها و زحمات با دانش و تجربه و تخصص برگزاری قدر جشنواره که یک امر کاملاً تخصصی است، همراه نبود، به توقع‌ها و انتظارات پاسخ مثبت نداد. در واقع اجرای سر بلند جشنواره به عوامل اجرایی توانمند و متخصص نیاز داشت که این گونه نبود. البته هم‌زمانی چند رخداد فرهنگی با جشنواره کودک در اصفهان، قیمت بالای بلیت‌ها و ... هم از مواردی بود که سبب دیده نشدن مناسب جشنواره شدند. با این همه و به رغم کاستی‌ها و کمی تجربه برگزارکنندگان جشنواره، یک نکته مهم با برگزاری سی و پنجمین جشنواره فیلم‌های کودکان و نوجوانان، خود را به سینما، هنرمندان، جامعه و کودکان و نوجوانان شناساند و این که، جشنواره و سینمای کودک، زنده است و مشکلات و موانع، نتوانسته‌اند آن را از پای در آورند و می‌شود و می‌توان با آسیب‌شناسی این سینما و جشنواره آن و یافتن راهکارهای راهبردی و دعوت از حرفه‌ای‌های سینما، یاری جستن از تجارب برگزارکنندگان جشنواره‌های سینمایی، منتقدان و نظریه پردازان و قوی کردن پیوند سینمای کودک با مخاطبان اصلی خود و رسانه‌ها، هموار کردن راه تولید فیلم‌های کودکانه و تجهیز بیشتر دانشی و تخصصی و تجربی مسئولان جشنواره، به فردای سینما و شکوفای شدن جشنواره کودک امیدوار بود.

و رسانه‌ای، بی‌توجهی به نقش هم‌سویی و تعامل لازم با رسانه‌ها و رسانه ملی، مانع حرکت متعالی جشنواره سی و پنج شد. با آن که تمام عوامل برگزاری جشنواره در حد توانایی‌های

سینماگران به ناچار به دنبال تولید فیلم در گونه‌های دیگر رفتند و فیلم‌های کودکان و نوجوانان در تولید و اکران، به کنج غربت و مظلومیت و انزوا خزیدند. گرچه گاه فیلم‌سازی با حمایت و یا بدون حمایت در بخش‌های خصوصی و دولتی،